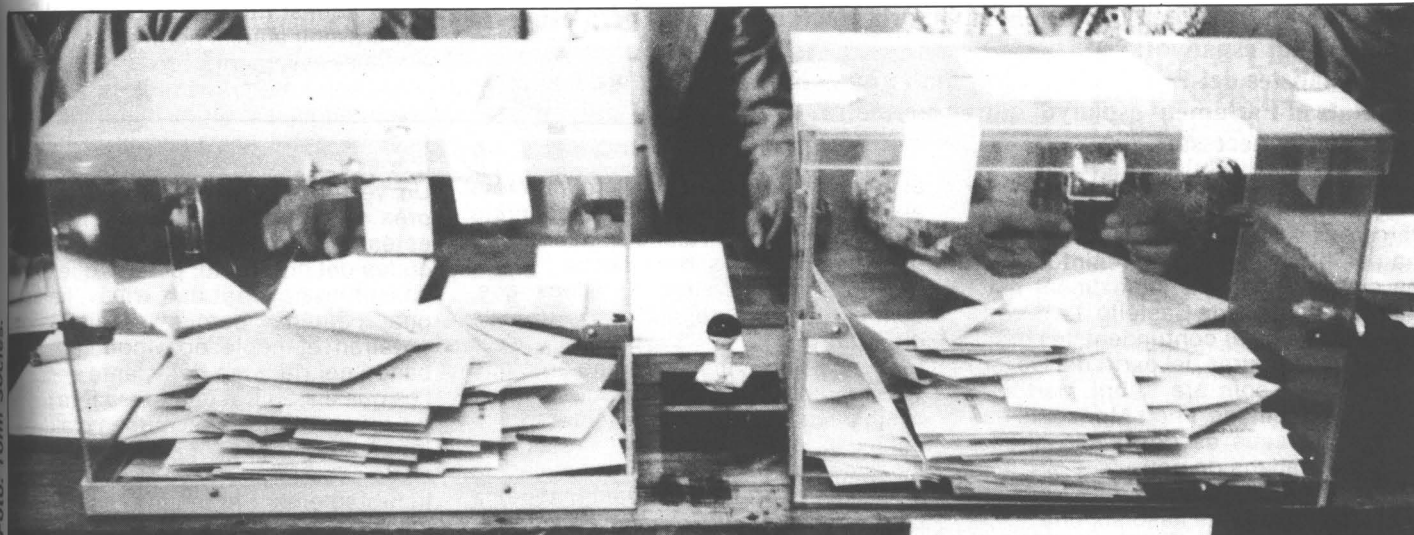

Pas a desnivell

Eleccions

Hem seguit un ordre rigorós: preparació, reflexió, acció i examen de consciència després dels resultats.

Ara ens trobem en l'etapa de passar comptes i no es pot negar que hi ha hagut sorpreses i afliccions notables. Per molt que ho vulguem atenuar barrejant i escapçant xifres estadístiques, hi ha una evidència que seria suïcida passar per alt: a Catalunya, i als Països Catalans en general, ens hem deixat arrossegar per l'onada d'allò que algú va qualificar d'Espanya gran. El Congrés i el Senat de la Nació (així, amb una majúscula ben grossa perquè quedi clar) ens han cremat una colla d'energies. Alguns partits —o tertúlies?— van manifestar que ells no farien apostes en aquest joc i han quedat deixatats, volàtils, ni ells mateixos no saben el pes que tenen.

Pot ésser instructiu repassar la nostra nomenclatura política. Tenim partits centristes, sucursalistes, nacionalistes i —en cada nivell— unes categories gaseoses (que se'm permeti l'expressió) que qualifiquem de testimonials. I ara, darrerament, hem introduït una nova definició més disminuïdora, que és ben expressiva: tenim partits residuals. En aquests últims hi ha gent honesta d'una bona fe indiscutible, intel·ligent i simpàtica, que s'esllomen materialment per acabar d'enredar-ho tot. No ho fan pas a posta, ells es pensen de tot cor que són dels pocs escollits entre els molts cridats i creuen que no tindrien perdó si no hi acudien a tot córrer. El mal és que

no cessen de restar en comptes de sumar esforços i ens han procurat contratemps de consideració. No voldria pas fer-los retrets que els acabin d'aclaparar, però invoco com a descàrrega que la meva opinió és tan residual com els seus partits: crec que en les eleccions al Parlament de Catalunya van sortir-hi elegits dos diputats del *Partido Socialista de Andalucía* —i cap independentista— per culpa d'ells. I que ara, també aquí, hem sofert l'estrall de l'apujada d'*Alianza Popular* —sense cap nacionalista integral— també a causa de les baralles de família. A desgrat del nostre atapeïment demogràfic, sé que predico en el desert. Ens tornarem a dividir, tornarem a sofrir i tornarem a lamentar-ho a misses dites.

Els partits residuals tenen una abnegació a tota prova, són inasequibles al descoratjament. A cada elecció es queden endeutats fins al coll, amb unes situacions econòmiques personals francament dramàtiques i uns resultats escarransits. Però hi tornen. Sembla que el seu regne no sigui d'aquest món. S'agafen on poden i proven d'animar-se afirmant que a tal o tal comarca on l'any 1979 va tenir el 0,22% dels sufragis, ara han assolit un 0,23%. Endavant! És qüestió de confiar que hi haurà eleccions de tant en tant i de resar perquè els conquistadors-colonitzadors no ens posin definitivament l'anella al nas.

Tot el que he dit no és pas tan sols un afer de dretes o d'esqueres, la qual cosa constituiria un requisit de país que

pot triar (poc o molt) amb una certa dosi de llibertat. Tinc el rosec de témer que no podem presumir, que la tria ens ve sobretot de fora. A més, sospesem amb unes balancetes llogades el propietari de les quals carrega amb trampa un dels platets. L'altre fluctua al bat de l'aire.

Hem anat desgastant totes les denominacions i ara no sabem ben bé quines ens queden. Catalanisme? Nacionalisme? Front? Solidaritat? Coalició? Hem tingut una traça especial en desacreditar-les una per una o, almenys, la virtut dubtosa de posar-les en quarantena. Fins i tot el concepte —i més que això— de Països Catalans, sembla un valor de borsa que no acaba de merèixer la confiança dels inversors, a desgrat de tractar-se d'un patrimoni comú racionalment indivisible.

Si tot va bé —que ja és dir— tindrem més comicis. Ens caldrà una capacitat de convocatòria amb incentius integradors i que no ens facin escollir detalls de paladar fi quan ens hi juguem el plat a taula. Si no és molèstia, si no és demanar massa, trobo que estaria bé que els nostres partits testimonials, els residuals i els altres (els que tenen més deliris de grandesa), comencessin a posar-se d'acord sobre les possibilitats reals del territori que cobrim amb la nostra complicada densitat de població. Al capdavant, es tracta de la nostra pàtria, que per bé o per mal —o a mitges, com a tot arreu— és l'única que tenim. ● PERE CALDERS